

Sanne

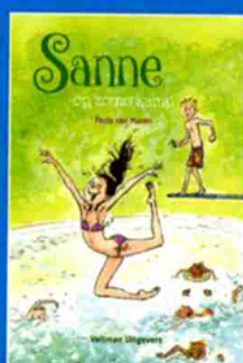
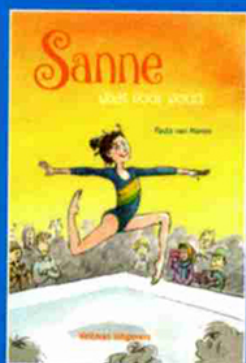
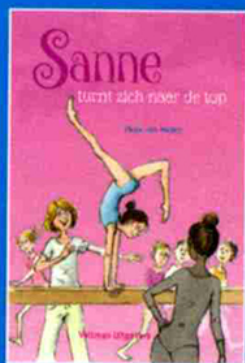
steelt de show

Sanne bezoekt met haar turnvriendinnen Patty en Jennifer het jaarlijkse turngala. Haar beste vriendin Marieke voelt zich buitengesloten, want zij is niet meegevraagd. Tot Sannes verdriet trekt Marieke steeds meer met Jessie op. Ook Milan bezorgt haar slapeloze nachten. Ze is al tijden verliefd op hem, maar is hij ook op haar? Nu ze zoveel traint, heeft ze minder tijd om samen leuke dingen te doen. En wat doet Evelien steeds in zijn buurt? Sanne stort zich intussen met haar turnvriendinnen op de organisatie van een jubileumfeest. Hun turnjuf is 25 jaar bij de vereniging! Maar wie had gedacht dat het uitzoeken van een cadeau zoveel problemen zou opleveren?

Omslagillustraties door Andrea Kruis

Paula van Manen is werkzaam in het onderwijs en heeft jarenlang turnles aan kinderen gegeven.

Tevens leverbaar:

9-11
JAAR

1

DUIZELIG

Sanne trok de rits van haar jas nog wat verder omhoog. Vannacht had het een paar graden gevroren en dat was goed te merken.

Marieke keek naar haar vriendin, die helemaal in elkaar gedoken zat. 'Heb jij het ook zo koud?'

Sanne knikte. 'M'n oren vriezen bijna van m'n hoofd. Als het zo doorgaat, dan kunnen we binnenkort schaatsen.'

'Ik hoop het,' zei Marieke. 'Dan kan ik eindelijk mijn nieuwe schaatsen uitproberen die ik vorig jaar heb gekregen. Ik heb er toen nog geen meter op geschaatst, omdat het de volgende dag ging dooien.'

Sanne glimlachte. 'Ja, dat weet ik nog goed. Je was de hele week chagrijnig.'

Sanne en Marieke zaten naast elkaar op een boomstronk. Ze waren al jaren hartsvriendinnen. Ze zaten bij elkaar in de klas en in dezelfde turngroep. Marieke trainde negen uur per week. Sanne zelfs nog meer, omdat zij ook op zaterdagochtend turnde. Ook vanochtend had ze weer getraind, maar nu was ze

vrij. Ze had met haar vrienden en vriendinnen afgesproken om naar het park te gaan. Ze hadden daar een hut, goed verscholen achter een paar grote struiken.

‘Volgens mij komen ze eraan.’ Marieke sprong op en keek om zich heen.

‘Ja, ik hoor Jessie,’ zei Sanne en ook zij veerde overeind.

Samen luisterden ze naar het gelach dat in de verte klonk. Jessie was vorig jaar bij hen op school gekomen. Ze waren al snel bevriend met haar geraakt. Ook Milan en Lars zaten bij hen in de klas.

‘Zullen we ons verstoppen?’ Marieke trok Sanne aan haar arm.

Even later stonden ze achter een dikke boom.

‘Duw niet zo,’ siste Sanne. ‘Ik word bijna platgedrukt.’

‘Ik kan moeilijk een meter achter je gaan staan, dan zien ze me meteen.’ Marieke schuifelde iets naar achteren. ‘Let op, ze komen eraan!’

De stemmen van het naderende drietal waren nu duidelijk hoorbaar.

‘Ze zijn er nog niet,’ hoorden ze Lars zeggen.

Marieke kneep Sanne in haar arm.

‘Knijp niet zo hard, ik heb al genoeg blauwe plekken,’ beet Sanne haar zachtjes toe.

Marieke grinnikte. Sanne had haar blauwe plekken gisteren nog laten zien. Een paar dagen geleden was ze

van de balk gevallen en ongelukkig terechtgekomen.

‘Ik zie ze,’ zei Marieke zachtjes. ‘Ze staan dicht bij elkaar, maar ik weet niet wat ze aan het doen zijn.’

‘Volgens mij zijn ze...’

Een luide pieptoon overstemde Sannes woorden. Verschrikt keken ze elkaar aan.

‘M’n mobieltje!’ siste Marieke.

‘Zet ’m uit, sufferd!’ Sanne keek naar haar vriendin die snel haar jas open ritste.

Nu klonk het geluid van het mobieltje nog harder.

‘Kom maar tevoorschijn!’ riep Jessie luid. ‘Haha... jullie hebben jezelf verraden.’ Grijnzend liep ze haar vriendinnen tegemoet.

‘Belde jij soms?’ vroeg Sanne.

Jessie knikte. ‘Ik wilde weten waar jullie bleven. Ik wist natuurlijk niet dat jullie er al waren.’

De vriendinnen kletsten vrolijk verder.

‘Komen jullie nog?’ vroeg Lars, die samen met Milan op het pad was blijven staan. ‘We staan hier te vernikkelen. We zouden naar onze hut gaan, weten jullie nog?’

Even later liepen ze met z’n vijven dwars door het park. De hut lag een flink stuk verwijderd van de wandelpaden.

‘Ik voel druppels,’ zei Jessie.

Milan keek omhoog. ‘Het gaat regenen. Kom op, rennen!’

Ze zaten knus bij elkaar. Op het rode kleed hadden ze eten en drinken uitgestald. Het was een gewoonte geworden om steeds wat lekkere dingen mee te nemen naar de hut. Dit keer lagen er twee blikjes sinas, een reep chocolade, een halve rol drop en een aangebroken pak biscuitjes op het kleed.

‘Mag ik nog een slokje?’ vroeg Marieke.

Lars gaf haar een blikje.

Sanne voelde een druppel langs haar wang glijden. ‘Ons huis lekt,’ merkte ze droog op.

‘Bel de loodgieter maar even,’ reageerde Milan gevat.

Sanne keek naar de wirwar van takken en plankjes boven haar hoofd.

‘Ben je het dak aan het inspecteren?’ vroeg Jessie plagerig.

‘Ja, eigenlijk wel. We moeten onze hut een keer waterdicht maken, dat kan toch wel?’

Milan knikte. ‘Met een stuk plastic moet dat wel lukken.’

‘Nou, ga jij dat dan maar lekker regelen,’ zei Jessie. Ze rekte zich uit en geeuwde luid. ‘Ik ben hartstikke gaar.’

‘Dan moet je meer eten.’ Lars gooide een paar biscuitjes naar haar toe.

‘Welnee,’ zei Marieke. ‘Je hebt frisse lucht nodig. Regent het nog?’

Sanne zette de brede plank, die als voordeur diende, een stukje opzij. 'Het wordt al minder, geloof ik.'

'Mooi! Ik weet niet wat jullie doen, maar ik ga naar buiten.' Marieke stond op en Lars volgde haar.

'Dan ga ik ook maar,' zei Jessie en weg was ze.

Even bleef het stil. Vanuit haar ooghoeken keek Sanne naar Milan, die schuin tegenover haar zat. Milan keek op en glimlachte. Ze lachte terug en begon snel de troep op te ruimen. Het maakte haar altijd verlegen als Milan naar haar keek. Ze was verliefd op hem. Hij misschien ook wel op haar, maar dat wist ze niet helemaal zeker.

'Eindelijk rust,' zei Milan.

Sanne knikte. Ze wilde iets terugzeggen, maar wist niet wat.

'We doen bijna nooit meer iets samen,' vervolgde Milan. 'Ik snap best dat je het druk hebt, maar toch vind ik het jammer.'

'Ik ook,' zei Sanne. 'Maar ik kan moeilijk minder gaan turnen.'

Milan reageerde niet op haar woorden. Hij staaarde voor zich uit, alsof hij diep nadacht. Sanne voelde zich ongemakkelijk. Ze wist dat haar vriend er moeite mee had dat ze zoveel turnde. Vroeger hadden ze heel vaak samen gespeeld. Tegenwoordig kwam dat er bijna niet meer van, ook al woonden ze bij elkaar in de straat.

‘Kun je niet een dagje minder trainen?’ vroeg hij ten slotte.

Sanne schudde ontkennend haar hoofd. ‘Ik moet juist vaker trainen, vandaar die extra les op zaterdag.’

Samen met Patty, een ander meisje uit haar turngroep, was ze uitgekozen voor deze extra les. De training op zaterdagochtend werd niet gegeven in hun eigen gymzaal, maar in een echte turnzaal. Meneer Verkerk, de hoofdtrainer van een grote turnvereniging, had daarop aangedrongen. Hij trainde topturnsters en had al snel gezien dat beide meisjes veel talent hadden. Het was ruim een uur rijden naar zijn vereniging, maar gelukkig wilden de ouders van Sanne en Patty om de beurt rijden.

‘Misschien kunnen we ’s avonds wat vaker afspreken,’ stelde Sanne voor. ‘We kunnen toch samen ons huiswerk maken? Dan kunnen we...’

‘Hallo, mag ik binnenkomen?’ Met een vrolijk gezicht keek Marieke naar binnen. ‘Vermaken de tortelduifjes zich een beetje?’

Sanne wierp haar vriendin een vernietigende blik toe. Marieke was een enorme flapuit; ze zei altijd alles wat ze dacht. Meestal kon ze daar wel om lachen, maar in dit soort situaties kon ze haar wel wurgen!

Milan deed net alsof hij Mariekes vraag niet had gehoord. ‘Is het droog buiten?’ vroeg hij.

‘Helemaal! We willen verstoppertje spelen, doen jullie mee? Of, eh... blijven jullie nog even gezellig hier?’ Ze keek onschuldig van de een naar de ander.

‘Nee, ik ga mee naar buiten,’ zei Sanne. ‘Ik heb het behoorlijk koud gekregen van dat stilzitten.’

‘Ik ook,’ zei Milan en weg was hij.

‘Heeft hij jou niet eens een beetje opgewarmd?’ vroeg Marieke plagerig.

Sanne zuchtte. ‘Af en toe ben je onuitstaanbaar. We hebben niks met elkaar, hoe vaak moet ik je dat nou nog zeggen?’

Marieke trok haar schouders op. ‘Heel vaak, vrees ik, want ik geloof je niet.’

‘Hè, hè, zijn jullie daar eindelijk?’ Jessie liep het kibbelende tweetal tegemoet. ‘Jullie zijn toch geen ruzie aan het maken, hoop ik?’

‘Dat doen we nooit,’ loog Marieke.

‘Dan is het goed. Zullen we beginnen? Ik tel tot honderd.’

Sanne keek bezorgd naar Marieke, die met een pijnlijk gezicht op de grond lag. ‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ze aan Milan.

‘Ze is gestruikeld over een boomwortel.’

Sanne knielde naast haar vriendin neer. ‘Heb je ergens pijn?’

Marieke beet op haar lip. ‘Ik voel m’n enkel.’ Ze wilde over-eind komen, maar ging snel weer liggen. ‘Au... m’n hoofd!’

Bezorgd keken ze elkaar aan.

‘Moeten we hulp halen?’ vroeg Sanne.

‘Als je dat maar laat,’ reageerde Marieke geschrokken.

‘Over een paar minuten ren ik weer vrolijk rond, wedden?’

Hulpzoekend keek Sanne naar de anderen. Ze geloofde er niks van dat Marieke straks weer vrolijk rondrende. Daarvoor kende ze haar vriendin véél te goed! Het was niks voor haar om te blijven liggen. Dan moest er echt iets aan de hand zijn.

Marieke probeerde nogmaals overeind te komen. Ze keek om zich heen en glimlachte dapper.

‘Zie je nou wel? Niks aan de hand.’ Ze ging staan, maar begon meteen te wankelen.

Sanne en Lars grepen haar vast.

‘Het werd een beetje zwart voor m’n ogen,’ zei Marieke.

‘Misschien heeft ze wel een hersenschudding,’ opperde Jessie. ‘Dat heb ik ook een keer gehad. Dan ben je hartstikke dizzy.’

Milan knikte. ‘Dat zou best kunnen. Misschien kunnen we beter iemand bellen. We kunnen dat hele eind moeilijk teruglopen.’

Marieke deed een paar passen. ‘Mijn enkel valt wel mee, geloof ik. Ik voel me alleen een beetje duizelig.’

‘Kom, dan brengen we je naar die bank,’ zei Milan, en hij wees naar een van de banken die iets verderop stonden.

Sanne pakte haar mobieltje. ‘En ik ga je ouders bellen.’